

Tunnetumpi sotilas

Joukkue läheni ensi-iltaa. Kärjessä eteni kaksi miestä, Mollberg ja Liski. Liski käveli muutaman askeleen takana ja puheli:

— Herra ohjaaja. Televisijolla sivalteloo.

— Ei, se on ratio.

— Lieneekö tuo.

— Onpa niinkin. Ääni oli sen tuntuinen.

— Tuollaisella kalustolla sitä ratijo tuskin.

— Kyllä, ei se ole mahdotonta.

— Eppäillä tuota soppii.

— Sopii, sopii. Aina epäillä sopii, mutta ratio se on siitä huolimatta. Mutta kas kas, kun tulee katsojia. Niin on ihmistä että.

Ensimmäisen kelan kantaja, sotamies Riitaoja, astui levottomana Lehdon luokse:

— Herra alikersantti. Jos keantää, niin sattuuko kohalle?

— Niin, mitä kääntää?

— Mikrofonia jos keantää. Pojat puhuivat Iltasanomien kertoneen, että Hymyssä oli sanottu, että meitä viedään haastatteluun.

— Saatanan tonttu. Minä sotken sun suohon.

— Pelottaa, herra alikersantti. Se kun vinkuu. Sellasen äänen kun pitää. Yksikin radiocityn toimittaja sanoi, että 'siitoin siitoin'. Sitä huusi vähän päästä ja välillä puhu rumia.

— Niin, saksmannit on jo täällä, puuttui puheeseen Lahtinen, kova kommunisti. — Mutta se on semmosta puhetta vaan. Ylen pääjohtajakin on pelkkä lintu alkuaan. Kyllä sen on tunnustanut kapitalistinenkin tiedemies.

Nyt ei kestänyt hiljaisena enää

joukkueenjohtajakaan, pitkänhuisseka otsatöyhtöinen alikersantti Turun puolesta:

— Kuulka poja! Nyt mää ole hämmästynyt. Mää en ol millekkä muul antant haastattelu ku kymppiuuttisil seejälkken ku mää tähä pääsi, mut seeverra mää ain tiärä ette mää tommotti usko. Ylen sankia priha onkki kiuru... Mää ihmettelen kauhiast.

Kolme akkainlehden toimittajaa läheni katua myöten ja niiden kysymykset piiskasivat jalkakäytävää heidän puolellaan. Kauempana jyskytti paikallisradioitten patteristo ja kaapelitelevisiot yhtyivät tuleen oikealta.

— Nyt tais ukkoloihe perskarvat kärehtää, khihihi, hihitti Vanhala, joka ei tainnut oikein tajuta tilannetta. — Kalevi Sorsa ja valtioneuvoston orkesteri soittavat jenkän Konsensuksessa ollaan, khihihi.

Honkajokikin sanoi pääministeriä matkien, mutta kuitenkin vakavalla ja pelosta paksulla äänellä:

— Perlkele. Nyt tarvittas info-kratiantorljunta-aseita.

Lähistöltä kuului hätääntynyt huuto:

— Ne jyrää meitin. Pojaat! Ne jyrää meitin...

Edessä oli puhelinkoppi. Sinne kun pääsisi, ajatteli Mollberg.

Hän pääsi. Hän painautui tuohon linnakkeeseen ja odotti. Lähestyvä sopuli alkoi kuin epäröidä, mutta läheni kuitenkin kysellen jatkuvasti. Mollberg koetti saada itsensä mahdollisimman rauhalliseksi. Kokemuksesta hän tiesi, että tällaisissa tilanteissa pätti harkinta kaikkein parhaiten, hän kun nääs oli ollut ennenkin.

Toimittajan tultua lähemmäs Mollberg vetäisi taskustaan lapun, jossa luki "No comments". Hän kurkotti ulos kopista, heitti alhaaltapäin heilauttamalla ja kaari oli kuin kaunis pallokoppi.

Toimittaja kumartui ja kääntyi kyljittäin. Mollberg ei sitä nähnyt. Ulkolähetysyksikkö yllätti hänet kadun toiselta puolelta. Kerran hän yritti nielaista sanansa, mutta sitten ne purskahtivat hänen suustaan yhtenä vaahtona:

— Sanokaa mitä sanotte... ratio se on ...piru...niin. Suu kävi vielä hetkisen ja vaikenen sitten. Ville Vaitelias oli haastateltu.